

VI. 1. udvalg.

stateredes, at det måtte anses for udelukket, at det i Generalforsamlingen kunne opnå det nødvendige to tredjedels flertal for vedtagelse, besluttedes det efter aftale med de tre medforslagsstillere — Island, Malta og Norge — ikke at presse forslaget til afstemning. Meddelelse herom blev givet 1. udvalg i et indlæg den 5. december 1968 (se bilag 6), idet det samtidig præciseredes, at man gik ud fra, at resolutionsforslaget ville indgå i den dokumentation, der videresendtes til 18-magts nedrustningsudvalget i Genève, ligesom man havde tillid til, at ENDC ville tage de problemer, der knyttede sig til det danske forslag, op til aktiv overvejelse. Endelig forbeholdt man sig at vende tilbage til sagen på en senere Generalforsamling.

Efter at Danmark havde meddelt, at forslaget blev trukket tilbage, gav Indien udtryk for tilfredshed med denne beslutning og udtalte stor påskønnelse af den samarbejds- og forsoningsånd, der hermed var udvist.

5. Ikke-spredningsaftalen og sikkerhedsgarantiordningen.

Under nedrustningsdebatten kom en række indlæg også ind på ikke-spredningsaftalen og i forbindelse hermed på spørgsmålet om den af Sikkerhedsrådet etablerede sikkerhedsgarantiordning. Canada beklagede, at blandt de mere end 80 lande, som havde undertegnet ikke-spredningsaftalen, var der af de 8 såkaldte tærskelstater kun Sverige og Canada. Canada påpegede samtidig det inkonsekvente i, at Jugoslavien, som havde udtalt, at de af USA, Storbritannien og Sovjetunionen i tilslutning til sikkerhedsrådsresolutionen om sikkerhedsgarantier fremsatte deklARATIONER ikke øgede den sikkerhed, som ikke-atommagterne havde brug for, gik ind for indkaldelse af en konference om dette spørgsmål. Realiteten var, at det var de samme atommagter, som måtte stå som garanter for en hvilken som helst anden garantiordning i eller uden for FN's rammer. De stater, der var utilfredse med den etablerede garantiordning, burde indbringe sagen for Sikkerhedsrådet, hvor man ikke i modsætning til en konference ville være under tidspres. Bulgarien påpegede, at intet land i en verden, der var væbnet til tænderne, kunne påregne absolutte garantier. Den eneste

løsning kunne kun nås gennem en række nedrustningsskridt, hvorfor det ikke nyttede at forlange sikkerhed, før man begyndte at nedruste. USA udtalte, at man i betragtning af de Sikkerhedsrådets permanente medlemmer påhvilende forpligtelser ikke kunne forvente, at enkelte stormagter alene og uden for rammerne af FN kunne påtage sig forpligtelser for den øvrige verdens sikkerhed. Ingen regering kunne forpligte sig til automatisk bistandsydelse i enhver situation, og en sådan garanti ville ikke være troværdig. Heller ikke Indonesien fandt den til ikke-spredningsaftalen knyttede garantiløsning tilstrækkelig, men mente dog ikke, at der i betragtning af det øjeblikkelige forhold mellem de to supermagter kunne komme noget positivt ud af at indkalde en konference til drøftelse af garantiproblemet.

Polen betegnede tilbageholdenhed med hensyn til undertegnelse af ikke-spredningsaftalen som grænsende til aktiv modstand mod nedrustningsforhandlingerne og kunne i øvrigt ikke anerkende visse landes holdning, herunder først og fremmest Vesttysklands, som handlinger i god tro, når disse lande i forsøg på at vige uden om ikke-spredningsaftalen prøvede at finde et alibi ved at erklære sig villig til at overveje visse nedrustningsskridt af rent regional karakter.

B. Resolutionsforslagene.

1. Under debatten fremlagde en sponsor-kreds bestående af følgende 10 lande: Canada, Danmark, Den forenede arabiske Republik, Ghana, Indien, Mexico, Polen, Storbritannien, Sverige og Ungarn et resolutionsforslag, der bl. a. anmoder generalsekretæren om at lade en ekspertgruppe udarbejde en beretning om virkningerne af den eventuelle anvendelse af kemiske og biologiske våben. Forslaget opfordrer til, at denne beretning tilstilles ENDC, Sikkerhedsrådet og Generalforsamlingen samt FN's medlemslande, helst inden 1. juli 1969, således at beretningen kan behandles på den 24. Generalforsamling, og samtidig anbefales det regeringerne at give beretningen en vid udbredelse. Forslaget gentager tidligere opfordringer til alle lande om nøje at overholde Genève-protokollen af 17. juni 1925 om forbud mod brugen af kemiske og bakteriologiske våben og ind-